

ésének

zakaszt meg-
blázata, mely
de fia, testi
felvonultatja
megmutatja,
és tetőpont-
az ő eljöv-
felmzetségtáb-
ndegyik két-

s földi „szár-
sének törté-
an, hogy Is-
tétbe, velünk
testében vál-
berrel, hogy
Israel meg-
egváltásának

ssal olvassák
s kétkedés,
— Elhiszed,
t, a mi Föl-
i teremtet-
y egy életet
s útton hoz

János nev-
Jézus Krisz-
nerjük meg-
lünk van Is-
ramot jelöl-
elközelített
a feladata
seget a leg-
ála és feltá-

tanítása az,
szüksége van
egvalósítsa e
y ő az em-
nem ez az ő
k a jele. Az
lja. Adj há-
ő szent ke-

ia az Őr va-
Jézus Krisz-
redék előké-
tor eljött az
Isten az ő

n jövődőlé-
ztus születé-
tosak! — Az
i felsorolni?)
G. S.

ton 300, Tar-
háza 130, Ti-
0, Tótkomlós
r 1900,
r 1200,
400, Vámos-
Vence 1130,
128 773,30 Ft

sten iránti
gköszönjük
gyéni ada-
nyokra is
nket, hogy
Közpon-
unkáját. A
tése céljá-
ltban befi-
lekezeteink

szöntéssel:
Elnöksége

Egyház
Sándor,
nácsa

zsef
ivatal:
tca 48.

—21 6385
roda címe:
r tér 1.

re 60 Ft
Nyomda,

igazgató

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőd a béke emberé”

XVII. (LXII.) 35—36. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1973. SZEPTEMBER 9.

Az Ökumenikus Tanács ülése

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának Elnöksége augusztus 15-én D. Dr. Bartha Tibor püspök elnöklétével ülést tartott.

Elsőrenden azokat az ökumenikus eseményeket tárgyalták meg, amelyek a közelmúltban zajlottak le s az Ökumenikus Tanács tagegyházait közelebbi érintették. A hazai ökumenikus élet eseményeit áttekintve, egyebek között megemlékeztek az Evangélikus Egyház nemrégiben megtartott 450 éves jubileumi ünnepségéről, a szegedi Martin Luther Kirgről elnevezett baptista kápolna felavatásáról. A tanácskozás során áttekintették a legutóbbi elnökségi ülés óta eltelt időszak fontosabb nemzetközi ökumenikus alkalmait is, és összegyezték a különböző konferenciákon, találkozókön szerzett tapasztalatokat, így behatóan foglalkoztak többek között a Keresztén Békekonferencia, az Egyházak Világtanácsa, az Európai Egyházak Konferenciája, a Református Világszövetség, a Lutheránus világszövetség és a Baptista Világszövetség üléseivel, a finn—magyar barátsági hét eredményeivel.

Az elnökség áttekintette az Ökumenikus Tanács és a tagegyházak előtt álló feladatokat is. Részletesen megtárgyalták az előkészítették az Egyházak Világtanácsa 25 éves jubileumával kapcsolatos ünnepi megemlékezést; beszámolók hangzottak el a leendő Keresztén Békekonferencia és Világszövetségi ülések és egyéb nemzetközi ökumenikus találkozók előkészületeiről is. Örömmel nyugtázta az elnökség az újonnan fordított Biblia kiadásával kapcsolatos beszámolót, amely szerint a szükséges nyomdai kapacitás biztosítva van, és jelenleg a kézirat nyomdai rendezése folyik.

Az Ökumenikus Tanács tanulmányi ügyeit tárgyalva az elnökség foglalkozott a tanulmányi bizottság munkájának összehangolásával, kiadta tanulmányozásra a Leuenbergi Konkordia anyagát, előkészítette a Nagygereszdi Egyezmény megünneplésével kapcsola-

tos tanulmányi és gyakorlati feladatokat; megállapította, hogy a magyar katolikus püspöki kar pásztorlevél kíséretében kiadta a pápa vegyesházassági rendelkezésére vonatkozó végrehajtási utasítást, amellyel kapcsolatban a tag-egyházak teszik meg a szükséges intézkedéseket.

Mindezek után az elnökség meghallgatta dr. Pröhle Károly ökumenikus főtthkár beszámolóját a folyó ügyekről. Az ülés Laczkovszki János imádságával fejeződött be.

A Theológiai Szemle

1973/7—8. száma augusztus végén jelent meg. A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának lapja közli Dr. Szabó László Ambrusnak az Egyházak Világtanácsa 25 éves jubileumával kapcsolatos tanulmányt, amely a hazai és a nemzetközi ökumenikus élet tükrében értékeli a világszervezet negyedszázados munkáját. A tanulmányok rovatban jelenik meg az egyház és a szekularizáció témájával foglalkozó E. Winkler tanulmány, továbbá Papp Vilmos Jézusnak a nemzsidó népekkel szemben tanúsított elvi és gyakorlati magatartásával foglalkozó dolgozat. Dr. Noszlopi László széles körű áttekintést ad a valláslelektan mai állásáról és új eredményeiről. Dr. Boross Géza írása a mai prédikáció fő kérdéseivel foglalkozik, Dr. Horkay László pedig a magyar nyelvű filozófiás intézményes megindulásáról ír tanulmányában. E rovatban közli még a Beliczay Angéla: az ötszáz éves magyar könyvnyomtatás és a reformáció kapcsolatáról szóló, valamint Tóth Lajosnak a bibliai és babilóni történetírás kérdéseivel foglalkozó cikkeit. A Hazai Szemle rovatban Gonda Béla foglalja össze a tudományos-technikai forradalomról szóló — a Valóság folyóiratban megjelent — cikksorozat tanulságait, L. J. Nilus-nak, az Egyházak Világtanácsa nemzetközi ügyekkel foglalkozó bizottsága igazgatójának interjúja, a szudáni béke kérdésével foglalkozik.

Komlós Attila

Kitárt iskolakapuk

Letűnőben a nyár... A hűvösödő reggelek, a költöző madarak távolodó rajai és számtalan egyéb jelenség csalhatatlanul erről győz meg bennünket. Ilyenkor megelégnünk az írószerböltek környéke, s a távozók vastag csomagokat visznek magukkal. A gondolatok pedig a beköszöntő új tanév birodalma fölött csaponganak.

A szünidő szép volt az időjárásra sem lehetett panaszkodni. A diákok a nemrég úgy áhított vakáció kimúlását természetes megnyugvással veszik tudomásul. Talán jó lenne, ha kicsit tovább tarthatna még, de az ember azal is betelik egyszer, ami kevéssel azelőtt még a vágyak netovábbját jelentette számára. No; és az is törvényszerű, hogy a hosszú pihenés után újra hasznosan töltött időszak következzék.

Már bizonynyal letisztulhatott a hálunk mögött maradt tanév értékelése. Elcsitulhatott a méltánytalanság érzése a vártnál gyengébb osztályzatok fölött és szígyenkezés nélkül megvállható már: rajtunk múltott, ha nem született kedvezőbb eredmény az elmúlt tanévben. Ilyenkor szép, ha az új kezdés elhozta számunkra a bizakodást, az akarat megújulását, hogy száműzzük magunk mellől a hanyagságot és ebben az új, tanévben mindenképpen rendíthetetlen szorgalom és lelkiismeretes munka jellemezen majd bennünket. Jól kezdett évnék mondhatjuk, ha ezekkel a gondolatokkal indulunk el először, ezzel az érzéssel sorakozunk fel a tanévnyitó ünnepségen...

Fortin László

Összetartozás és elkötelezettség

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának nyilatkozata

AZ EGYHÁZAK VILÁGTANÁCSA MEGALAKULÁSÁNAK 25. ÉVFORDULÓJÁRA

Az Egyházak Világtanácsa megalakulásának 25. évfordulóján a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa a világ keresztyénységével együtt Istennek ad hálát a testvéri találkozás és a közös szolgálat ezen ökumenikus eszközéért.

Isten Szentlelkének munkáját látjuk abban, hogy az egyházakra és egyházi közösségekre szakadt keresztyénység körében az utóbbi száz év folyamán egyre szélesebben ismerték fel az egész keresztyénység közös felelősségét a világért, aminek nyomán előbb az ökumenikus mozgalmak egész sora jött létre, azután 1948. augusztus 23-án Amszterdamban megalakult az Egyházak Világtanácsa. Miután ez magába fogadta a különböző ökumenikus mozgalmakat, és közös munkára tömöríti az öt világrész 263 egyházát, az egész keresztyénység felét, benne áldott lehetőséget kapott a keresztyénység arra, hogy világtávlatú összefogással teljesítse Istentől kapott küldetését: az evangélium hirdetését, a kölcsönös testvéri segítés szolgálatát, az egyházak határán is túlmenő diakóniai munkát, a nemzetközi ügyekben való állásfoglalás és közreműködés feladatát, valamint az egymás közötti testvéri eszmecserét a hit kérdéseiről.

A magyarországi evangéliumi egyházak kezdettől fogva részt vettek az ökumenikus mozgalmakban, és az ökumenikus összetartozás és elkötelezettség érzése mélyen beleygőkezett gyülekezeteink és híveink köztudatába. Ökumenikus szolgálatunk kiszélesedett, és felelősségünk megnőtt a második világháború után. Nem halgathattuk el azokat a felismeréseinket és tapasztalatainkat, amelyeket a felszabadulás után Isten igéjére figyelve új társadalmunk kialakulása és építése közben szerezhettünk. Az ökumené élő lelkiismeretété kellett lennünk, hogy ne kötődjék egyoldalúan a világ egyik feléhez és annak szemléletéhez, hanem vállalja az előre mutató prófétai szolgálatot a világ békéje és az emberiség igazságos társadalmi rendje érdekében. Örülünk, hogy ökumenikus fáradozásunk „nem volt hiabavaló az Urban”. Örülünk, ha nemcsak a kölcsönös bizalom és megértés szélesednek, hanem a mai emberért és világért való felelősség is növekednek az egyházakban.

Az Egyházak Világtanácsának Központi Bizottsága genfi ülésének keretében 1973. augusztus 26-án emlékezik meg 25 éves jubileumáról. Testvéri szeretettel kérjük tagegyházaikat, gyülekezeteinket és híveinket, hogy ezen a napon a gyülekezeti összejöveteleiken foglalják imádságukba az Egyházak Világtanácsának és vele együtt az egész keresztyénységnek és emberiségnek ügyét. Adjanak hálát velünk együtt Istennek azokért a nagy szolgálati lehetőségekért, amelyeket nekünk az ökumenikus mozgalmakban 25 év óta az Egyházak Világtanácsa közönségében adott, és imádkozzanak a Szentlélek erejéért, hogy a keresztyénység igazi testvérszeretetre és emberszeretetre ébredjen, és egy akarattal, áldozatosan tudja szolgálni az egész emberiség javát, békéjét és üdvösségét.

Budapest, 1973. augusztus 15.

Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának elnöksége

D. Dr. Bartha Tibor református püspök, ökumenikus elnök
D. Dr. Vető Lajos ny. evangélikus püspök, tb. ökumenikus elnök
D. D. Káldy Zoltán evangélikus püspök
Szamosközi István református püspök
D. Dr. Ottlyk Ernő evangélikus püspök
Dr. Bakos Lajos református püspök
Ráski Sándor református püspök
D. Dr. Berki Feriz, a Magyar Orthodox Egyház adminisztrátora
Palotay Sándor, a Szabadegyházak Tanácsának elnöke
Laczkovszki János, a Baptista Egyház elnöke
Hecker Ádám, a Metodista Egyház szuperintendense; ökumenikus alelnökök
Dr. Pröhle Károly evangélikus teológiai tanár, ökumenikus főtthkár

HATÁROZAT A BÉKÉRŐL

A BAPTISTA VILÁGSZÖVETSÉG VÉGREHAJTÓ BIZOTTSÁGA ÜLÉSÉN

Einsiedeln (Svájc) 1973. június 17.

„Miután az igazságos béke maradandó álma és folytonos látomása Isten népének, különösen a baptistáknak, és

miután a nemzetek, fajok, generációk, társadalmi osztályok és nemek közötti béke sarkall minket,

ezért elhatározzuk, hogy megerősítjük a Baptista Világszövetség 12. kongresszusának — három évvel ezelőtt, Tokióban vállalt — kötelezettségét: másokkal együtt dolgozunk »a jobb megértésért és békéért«.

Legyen az is elhatározásunk, hogy a legőszintebben hálát adunk Istennek, bármilyen mértékben is csökkent a háborúskodás az elmúlt esztendőben, és

legyen további elhatározásunk, hogy különös hálát adjunk Istennek a Kelet és Nyugat közötti, nyilvánvalóan növekvő kapcsolatért, és

legyen továbbra is eltökéltségünk, hogy — miután hálát adunk Isten békességéért, amely minden értelmet felül halad, és kegyelme által kiárad egész valónkra —, kötelezzük magunkat arra, hogy mint az Ő békeeszközei, hűségesen dolgozzunk a békéért — jogosságért, igazságért és igazságosságért — a földön való békesség és az emberek iránti jóakarat nagy céljának eléréseért.”

A Magyar Ortodox Egyház életéből

Dr. Berki Ferizt, a magyar ortodox egyház esperes-adminisztrátorát a Moszkvai Teológiai Akadémia Tanácsa 1973. április 18-án tartott ülésén — az egyháztörténelem terén kifejtett munkásságáért, valamint az ortodox istentiszteleti könyvek magyar nyelvre való lefordításáért — a teológia tiszteletbeli doktorává fogadta.

Az Akadémiai Tanács fenti határozatát Pimen, Moszkva és egész Oroszország patriarchája 1973. április 23-án hagyta jóvá, s az erről szóló oklevelet, valamint a díszdoktori mellkeresztet ugyancsak Pimen patriarcha nyújtotta át D. dr. Berki Feriz esperes-adminisztrátornak, a Moszkvai Teológiai Akadémia 1973. június 14-én megtartott évzáró ünnepségén:

*

Az ily módon jutalmazott könyv, az ortodox énekeskönyv előszavában ezt írta dr. Berki Feriz: „Ha most... visszatekintek életem azóta eltelt három évtizedének sikereire és kudarcaira, örömeire és megpróbáltatásaira, egyre tisztábban látom, hogy életutamon Isten atyai keze irányította tétova lépteimet, és hogy egyedül Ő nem hagyta sohasem teljesen kialudni felderengő hívátérzetemből fakadó lelkesedésem lángját. Még akkor sem, amikor minden korábbi fáradozásom eredménye elveszettnek és minden korábbi erőfeszitésem hiábavalónak, céltalannak látszott. Hála illesse Őt, amiért így — néha tudtomon, néha akaratomon kívül is — engedelmes eszköz lehettem egyházunk sorsát formáló hatalmas kezében.”

Amikor ezt a hírt egyházunk tagjaival és lapunk olvasóival is közöljük, ugyanakkor igazi testvéri szeretettel üdvözlöljük D. dr. Berki Feriz esperes-adminisztrátort, Krisztusban testvérünket, e kitüntető esemény alkalmából. Kívánjuk, hogy a Mindenható Isten áldja meg életét és szolgálatát mindenkor azokon a területeken, amelyekben szorgoskodva nyerte el e kitűnő tiszteletbeli doktori fokozatot. Együtt örvendünk D. dr. Berki Feriz testvérünkkel és az általa vezetett magyar ortodox egyházzal is, Isten gazdag áldását kívánva további szolgálatukra.

„Kicsoda vagy, Uram?”

Megismerésünk eszköze a hit, forrása a Kinyilatkoztatás.

1. Kezdetben volt az Ige

Az Ószövetség és a János szerinti evangélium azonos jelentésű szavakkal kezdődik. A héber „résit” és a görög „arché” a mindenség (menny és föld = kozmosz) kezdetére utal. A világnak (a teremtetett világnak) s benne az embernek (mint teremtménynek) van kezdete. Erről a kezdetről beszél 1 Móz 1:1 és Jn 1:1: „Kezdetben teremtetett Isten az eget és a földet.” — „Kezdetben vala az Ige...” A világ egyszer, a kezdetben jött létre, a tér-idő kezdetén. A mindenség esetleges. Ezzel a valamikor nem létező világgal (és emberrel) áll szemben az Örökkévaló, a Teremtő, Isten. A „kezdetben” már volt az Ige. A mindenség „születésekor” már létezett Krisztus, az Isten Fia.

Képzelnünk magunk el egy végtelen egyenest! Jelöljünk meg rajta egymáshoz közel két pontot! (Elképzelés helyett rajzolhatjuk is.) A mindkét irányban végtelen egyenes Isten örökkévalóságát ábrázolja. A két pont közül az első tér-idő világunk kezdetét, a második a végét. Az első pont a kezdet, a második a vég. Amikor az Úr Jézus azt mondja, hogy Ő az alfa és az oméga, a kezdet és a vég, akkor ezzel kifejezésre juttatja, hogy a teremtetett világ Őbenne áll fönn, nélküle nem lett volna kezdete (s így nem is lehetne vége), egyáltalán semmi se lenne Istenen kívül, hisz ha nincs első és utolsó, akkor nincs közbeeső sem. Idő-történeti világunk tehát úgy áll Isten örökkévalóságában, mint a végtelen egyenesen kijelölt piciny szakasz. Volt kezdete és lesz vége.

Az ember képtelen arra, hogy visszagondoljon a „kezdet” elé. Mi csak a tér-idő „szakaszon” belül tudunk úgy-ahogy mozogni. Értelmelen lenne tehát azután kérdezősködnünk, hogy a „kezdet” előtt mikor született (arról méginkább, hogy hogyan?) az Isten Fia. Elégdjünk meg azzal, hogy a „kezdetben (már) volt az Ige”.

2. Az Ige az Istennél volt

Az Ige (logosz) kilétéről még nem árul el semmit Jánosnak a második megállapítása, azt azonban egyértelműen közli, hogy az Ige Istennél volt, s ebből már érezzük, hogy Isten és az Ige között szoros kapcsolatot kell föltételeznünk. Az is agyunkba ötlök, hogy ez az Istennél léteel bizonyára nem egy végtelen státusza az Igének. Erre utal a „kezdetben” is.

Minden időpontnak két arca van. Egyik a múltba, másik a jövőbe tekint. Képtelenek vagyunk elgondolni olyan időpontot, amely ne a múltból jönne és ne a jövő felé tartana. Csupán két ilyen pontja van idő-történeti világunknak: a kezdő és a végpont. A kezdőpont (gondoljunk vissza az egyenesen kijelölt szakaszra!) egyik arca a végtelen felé fordul (vissza), a másik az idő (időtörténeti világ) felé (előre). A végpont egyik arca az idő felé fordul (vissza), a másik a végtelen felé (előre). A „kezdetben” tehát egyrészt még az örökkévalóság, másrészt már az idő. A teremtetett világ végpontja pedig egyrészt még idő, másrészt már örökkévalóság. „Kezdetben” az Ige (ami a kezdet örökkévaló részét illeti) Istennél volt. Az Ige a teremteskor vált el Istentől, s lett

teremtő szava, Istentől kibocsátott teremő Igévé. A teremtetés történet kulcsszavai: 1. szólt (vajjőmer), 2. legyen! (jöhö), 3. és lett (vajöhö), Isten kibocsátotta az Igét (kimondta a szót), s a kibocsátott Istentől „elváló”) szó teremtet. Ez történt a „kezdetben” idői oldalán. A kezdetben tehát Jézus Krisztus egyrészt még Istennél volt, másrészt már teremtetett.

3. Az Ige Isten volt

Ami a teremtettségen kívül esik (ami nem teremtmény) az Isten (Teremtő). A „kezdetben” már volt az Ige (a teremtetés megkezdése előtt létezett), létének tehát nem teremtettség alapja, hanem valami más. Isten megnyilatkozásaiban Jézus mint „szeretett Fiú” szerepel. Jézus tipikus kifejezése az „Atyám”. Ha az Ige Isten Fia, akkor maga sem lehet más, mint Isten. Mi sem természetesebb annál, hogy e „származási” kifejezésére a születés szót használja a szentírás. János 3:14-ban az „egyszülött Fiúról” van szó (monogenész). Jézus egyszülöttség mellett az „egyedül szülésre” is utal ez a kifejezés (Akik tudják, hogy a teremtetett világon belül is milyen sokszínűség tapasztalható a szaporodást illetően — pedig hatalmas lényekről van szó — azoknak nem jelent botránykövet a fenti kifejezés.)

Megismerésünknek határai vannak. A hit útján azonban akkor is továbbléphetünk, amikor értelmünk megakad — gondoljunk Jézus válaszára, amit a bölcselkedésével elakadó Nikodémusnak adott: „... Istennél minden lehetséges!”

4. Minden Őáltala lett

Az imént szóltunk arról, hogy az Ige Teremtő. Azért Teremtő, mert az Isten Igéje. Az emberi szó elröppen (verbivolant), vagy eredményez valamit, vagy nem. — Isten Igéje azonban önálló életre kel, s ténykedésének eredménye lesz a mindenség. Mindennek Teremtője, s így lehet később minennek Megváltója. Pál így fejezi ki a fenti gondolatot: „Őbenne teremtetett minden, ami van a mennyben és a földön...” (Kol 1:16). A lét folyamatosságát is Krisztus biztosítja: „... Minden Őbenne áll fenn” (Kol 1:17).

Jézus Krisztus földi létformáját megelőző helyzetéről (praeezisztencia) és tevékenységéről a következőket mondhatjuk összegezőként:

Ő Isten Fia (Jn 3:16). Örökké áldandó Isten (Rm 9:5). Idő-történeti világunk előtt, az alatt és az után egyaránt. Istennél (az Atyával) egyenlő (Fil 2:6). Földi létformáját megelőző állapotára is áll mindez (Jn 17:5).

A „Kicsoda vagy, Uram?” kérdést nem válaszoltuk meg, csupán megkíséreltünk betekinteni a „kezdetben” elé, a kezdet előtti valamire, amelyről annyit biztosan tudunk, hogy a tér-idő világunkat megelőző örökkévalóság. Teremtett világunk végéhez érkeve ugyanebbe az örökkévalóságba, Isten csodatelen idő-felettségébe torkollik. Kicsoda vagy Uram, Isten — öröktől fogva (azaz a tér-idő előttől) örökké (a tér-időn túlig). Határtalan Isten!

S amikor az idő-történeti világ elérkezett egy bizonyos állomáshoz (az időt teljességén) a bűn rontását nem tudta tovább szemlélni az Egyszülött Fiú, s a Határtalan Isten emberré lett, hogy bennünket megváltson. Az áldozó és önfeláldozó szeretet legnagyobb csodája!

Itj. Almási Mihály

Győzelem a kísértések felett

„Hű az Isten, aki nem hágy titeket feljebb kísérteni, mint elszenvedhetitek” 1 Kor 10:13.

A Kísértő, a diabolos mindig megkeresi a lehető legjobb alkalmat, hogy munkáját eredményesen végezze. Ha a hívő ember életében célját nem éri el azonnal, addig kísérletezik, míg minden lehetőséget meg nem próbál. A szegény és a meghátrálás nem tartozik a Sátán támadásai közé. Egy-egy sikertelen támadás után újra, újabb erővel indul. Az embert bűnbe sodorni, próbálkozásainak mindig ez a célja. Ő jól beméri a lehetőségeket. Ismeri a körülményeket. Tudatosan a győzelemre tör.

Az ő győzelme természetesen mindig az ember veresége. Ma is, mint az első emberpár esetében, ravasz és hazug az a „régí kigyó”. Nem ismer lehetetlent. A pusztában Jézust is felkereste. És ott minden lehetőséget megragadott célja elérése érdekében. A kenyér, a hatalom, és a dicsőség uraként jelentkezett az előtt, Aki a világmindenség hatalmas, nagy Ura. Krisztus parancsolt a Sátánnak: „Meg van írva” — hangzott az örök Ige, a hatalom szava. Ő nem kerülte ki a pusztát, a kísértések pusztáját, de győzelemmel került ki a pusztából. Krisztus előttünk megjárta a legnehezebb utat a golgotai utat, ahol — mint a pusztában — a Kísértő egy percre sem pihent. Krisztus botlás nélkül járta meg az élet legmélyebb útját is. Egyetlen ember sem mondhatja, hogy az Isten Fia nem ismeri a mi kísértéssel, botlással és bukással teli világunkat. Ahol ő járt, szenvedők, betegek, szegények között mindenütt felcsillant a kísértésben vergődő emberek számára az elérhető győzelem reménye. Mi könnyen csüggedünk, hamar beletörődünk és könnyen kimondjuk: az élet, a sors megváltoztathatatlan. De ő előttünk járt és jár, hogy felnézünk reá és el ne csüggedjünk lelkeinkben elalélva.

Nemcsak az első asszonyt, Évát kereste meg a Kísértő, hogy a helyes útról eltérítse, hanem az elbukott Ádám-ban azóta minden embert. A bűn itt van a mi világunkban, az emberek kö-

zött, az emberekben. Maga a bűn mindig egy határozott kísértés eredménye. Jakab apostol azt mondja: „a kívánság megfogant bűnt szül, a bűn pedig teljességre jutván halált nemz”. Mint amilyen valóságos az a világ amelyben élünk, olyan valóságos maga a kísértés. Ezért számolnunk kell vele. Számolni az élet minden területén. Hisz a Sátán mindig ott támad, ahol a leggyengébbek vagyunk. Jól ismeri az embert. Ismeri az emberi természetet, annak gyöngéit, s legalkalmasabb időt az eredményes támadásra. Számításai között ott van az emberi hiúság. Ismeri a haragvó és könnyen lelkesedő emberi természetet. A melankolikus embertípushoz is könnyen odatalál. Sőt a „jó emberek” könnyen sebezhető pontjait is eredményesen használja ki.

A Sátán szellemi lény. Személy. Ezért szellemi eszközökkel indul harcra. Előbb csak kísért, s aztán ha már elég sok elkövetett bűn terheli az ember lelkét, cinikusan adja a bűnben vergődő ember tudtára: te már elvesztett ember vagy. Számodra nincs visszaút.

Jakab apostol fogalmazta meg leteleben a kísértés definícióját: „... mindenki kísértetik, amikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága.” A kísértés tehát a Sátán akaratainak ránkhatása. S ezt hazug illúziókkal tarkított képekben adja elének, ami előbb-utóbb megtetszik az embernek. Vágyálom, mely gondolkodásunk középpontjába kerül. Egy kép, mely lenyűgöz, megigéz és hatalmába tart annyira, hogyha szeretnénk sem tudnánk szabadulni tőle. Megkötöz. Az ember ezután már hisz a sátni ígéreteknek. Pénzt s minden energiáját egy cél érdekében összpontosítja, bármilyen áron eléri az álmok világát, amely nagyon távol van a realitás valóságától. A kísértés hatalmában élő ember célja elérése érdekében már az eszközökben sem válogat. Megigézi a bűnre hajlamos embert, mint a „hajósokat a szirének éneke”. Milyen jó, ha a kísértés tüzeiben égő ember hittel és örömmel énekelheti: „Tiszta mézzel csalogattál, ... epe volt a poharadban, ... hiúságok hiúsága, már szememmel látok.”

Kísért a szem. Számomra eddig ismeretlen értékek kerülnek elő a kísértések folytán, vagy talán én látom ünnepinek, nagyszerűnek az általánost. Ebből a kábulatból a prédikátor igéje adjon tanítást: „Járj a te szívednek utaiiban, és szemednek látásaiban; de megtudod, hogy mindezekért az Isten téged életre von.” Ha Jézus Krisztus lett életed leghatalmasabb személyisége, akkor lesz erőd a kísértésekben felnézni órára. Lesz erőd oltalmat kérni. Újra megtapasztalhatod, hogy a hívő ember is milyen gyenge és kísérhető, ha nincs Krisztusban elrejtve az élete. S milyen őszintén hangzik ajkunkról az ének egy-egy megtapasztalás után: „ó, kérlek szüntelen tiszta szemért.”

Kísért a gondolat. Ha megkötözött a Sátán egy-egy érzelmi gondolattal, már a kísértés tárgyát sem szükséges látnom, mert a fantázia pillanatok alatt képekben jelentkezik. Ilyenkor a lelki élet vesztélyben forog. Az ilyen állapotból csak a hit által való könyörgés ad szabadulást. Ez a harc gyakran felémeszti energiánkat, fáradtak és örömtelenek leszünk. Már a gyülekezeti szolgálat sem tud lelkesíteni. Könnyen megsebeztekké válunk, ha az Úrban nem találunk segítséget, melyet az Úr a közösségben, egy-egy imádkozó társban ad. „A bűn az ajtó előtt áll és lesekkelik.” Nekem és neked uralkodni kellene.

Kísértenek az anyagi javak. Vannak emberek, akiknek nagy kísértése ez. Meglátni és megkívánni, ezután már csak alkalom kérdése azt megszervezni. Az Isten igéje tiltja az ilyen fajta vagyonszerzést. Már a tíz parancsotban azt mondja az Örökkévaló: „Ne kívánd el, ami a te felebarátodé.” A hívő ember nem tehet az Isten igéje ellen. De ha mégis engedett a kísértésnek, hamar keresse a rendezés módját. Akán is bűnbe került és meg kellett halnia. A hívő ember nem akar bűnben élni. Ha mégis beleesik ebbe a kísértésbe, bűnt követ el Isten ellen és önmaga ellen. Valahányszor kezébe kerül az eltulajdonított tárgy, szándékosan elkövetett bűne jut eszébe s ez megbénítja lelki életét.

A hívőknek mindig számolniuk kell a kísértéssel. Aki él, azt a külvilág behatásai érintik. Sőt sok esetben dönté-

seiben és állásfoglalásában is jelentős hatások. Az ember tudatos lény, a külvilág hatásait regisztrálja, hovatartozás és értékrend szerint. Minden kornak megvannak a maga kísértései. Természetesen a fiataloké egészen más természetű, mint az időseké. A különbség lelki alkat szerint is változik. Az egyik ember tovább megy, mint aki nem akar tudomást szerezni kísértéseiről. Legalább is abban a látszatban tűnteti fel magát, a másik megmagyarázza, hogy mi, mié van, filozófál, saját lelkiismerete megnyugtására. A harmadik őszinte, nem keres álmegoldásokat. Naponként tudatosan Krisztus kegyelmében bízva veszi fel a harcot kísértései és bűnei ellen. Tudja, hogy az Úr tanítása, a folytonos vigyázás és imádkozás oldja meg ezt a problémát. Hittel tekint fel Krisztusra és harcol a győzelem reményében. A harcol a bűn ellen, az él. S aki él, a folytonos küzdelemben megtalálja az élet értelmét. Ehhez a küzdelemhez kitartás és erős akarat szükséges, s a győzelem még így is csak kegyelem állása lehetséges.

A hívő embernek a kísértések tüzeiben rendelkeznie kell annyi többlettel, hogy az esetleges kudarcban is az újabb kibontakozást keresse, és nagy akarással induljon újra előre. Néha megremeg a szívünk és félelem vesz erőt rajtunk, ha a kísértésekkel birkózunk és érezzük, hogy erőnk fogytán.

Úgy vagyunk, mint Madách tragédiájának hőse, aki a jövő álmokképeit megborzadva ébred, hogy jelenét élje. Értelmetlennek, sőt komédiának nevezi az újra és újra ismétlődő harcot. Az Úr hangja teremti békességet szívében. Az indulatok viharában porba hull az Ádám, és térdén állva tesz vallomást, hogy Istené a győzelem. Az indulásból az Úr adja Ádámnak az erőt és a hitet: „Mondottam ember, küzdj és bízzál!”

Legyen az Úr szava harcainkban, kísértéseinkben számunkra is a legnagyobb üzenet: „Boldog ember az, aki a kísértésben kitart; mert minekután megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, amit az Úr ígért az őt szeretőknél” (Jak 1:12).

Szüics József

„Bű

A hívő emberen tes, hogy a Bibliát gyűjteményként veszi, nem csak a megismerés, hanem a megvonásait értékeli mindig akkor válik ha tükörré válik meglátjuk benne a mint Isten felől, amely kiemelheti és megóvhatja a nyitól is.

Igy olvassuk a amely olyan, mint egy partról dozó, az ige a próféta nek, amelyet sok léssel a bűn árja. Az ószövetség helyett azonban a fenti ige tükre gunkba bűnbánat bele mi is, mi nepe azokba a amelyekből ninc a bűnbánat, me nat.

„A nép, amely hirdesse dicséret világosan és ha lenk az Isten csolatosan. Ez a ban azt a negat dozza, hogy Izra adatának, s a i nek, sem a j megpróbáltatás hatalmas dolgo és népevel. Sza masabb cseleki nyitott nekik mannaival és táplálta őket mindenható Is selése, népet k retete arra ké hogy betöltse

A nagy kéri hangzik ebből állunk az Iste szolgálatában? lekedetei nem szövetségben. ját és árát né ságot tennünk meg e világ az Ő Egyszülő áldozat legye ember ajkán Istent dicsőí gondviselését

Ha mások ellen, hogy süljön, akkor minden ros könyvem, akikben nire elolvassák véleményük mint Együ: szék tagjává Bibliával sz vastag a bő vü magáról vezet, hogy lenem, neke sem tilthato fél a kalap londoni kria a kezükbe dalt és utat Ezek után magasztalja nélkül elít hangulatban függ, hogy hogy a kiau vet a kriti modik és e nök nem e Megvallo könyvem látnám vis res a nál: Igaz, hogy t kell nyu ba, hogy a sült húsób Nem sz szántani, munkára

* Részlet beszédei c Gusztáv. A a Szabadeg pel.